

глиискитѣ острови. Пѣтуването ни презѣ „Ла-Маншъ“ не бѣше много приятно, защото по това време бѣ паднала гѣста мѣгла и нищо не се виждаше. Паракодътѣ бѣрзаше и ние скоро навлѣзохме въ водитѣ на Атлантическия океанъ. Предѣ насѣ се разстила безкрайно море. Следѣ четиринадесетѣ дневно пѣтуване, отѣ трѣгването ни отѣ Норвегия, приближихме „Канарскитѣ острови“. Тукѣ сме всрѣдѣ тропика и топлината е непоносима, особено за такива като менѣ, не свикнали съ топлия климатѣ. Паракодътѣ спрѣ за едно денонощие въ пристанището на гр. Спагмасѣ, кѣдето мѣстни трѣговци — туземци, размѣняха нѣкакви стоки съ управата на нашия паракодѣ, а ние — работницитѣ — пѣтници накупихме банани, фурми, кокосови орѣхи и др. тропични плодове, съ които задоволихме лакомството си.

На другия денѣ напуснахме пристанището на гр. Спагмасѣ и потеглихме за нашата обетована земя — островѣ „Южни Георгии“, на югѣ отѣ континента Южна Америка, всрѣдѣ южния ледовити океанъ.

Да се описва пѣтуването ни презѣ водитѣ на екваториалното море е невѣзможно, защото има нѣщо величествено и тайнствено, което всѣки го чувствува, но което мѣчно се подава на описание. Земя вече не видѣхме, а много пѣти срѣсвахме и отминавахме, съ поздрави, разни голѣми презокеански паракоди.

Колко пѣтувахме презѣ топлитѣ океански води не зная — днитѣ не броехме, но щомѣ навлѣзохме, въ водитѣ на южния ледовити океанъ, усѣтихме студениятѣ лѣхѣ на полярния вѣтѣрѣ. Въ морскитѣ води виждахме вече голѣми ледени парчета, като малки хѣлмове, отѣ разбити, разтопяващи се ледени планини — айзберги, които не бѣха много приятни за управата на паракода. Едно невнимание и паракодътѣ можеше да се сблѣска съ нѣкоя такава — плаваща планина и да се разбие на кѣсове, както това стана преди нѣколко години съ голѣмия паракодѣ — „Титаникѣ“.

По слабо развълнуваната морска повѣрхность се